

Красимир Бачков

Бягство

Един ден реших да се махна от този скучен, забит в калта на равнината град. Бяха ми омръзнали много неща, за да стоя повече в него. Дългите студени зими, сухите прашни лета, дребнавите мераци на хората и провинциалния дух във всичко, до което се докосвах, бяха само част от лепкавата тиня, в която затъвах неусетно от години. Имаше още много причини за да се разкарам от тук, но за беда се намираха и такива, които ме задържаха и правеха живота ми поносим. Това бяха старите ми родители и едно диво място в края на града, където често обичах да ходя. Точно на това място се намирах, когато взех важното си решение. Тук идвах обикновено като нямах работа, или като се чувствавах зле. Сядах на една ниска, изкривена ябълка и далеч от уличната суета слушах, тихия шепот на листата и тревите, от редките дървета и храсти наоколо. Нещо в мен се отпуснаше, ставаше ми по-леко и макар да приближавах вече тридесетте, все още обичах да си мечтая за разни невъзможни неща. Кратките мигове самота ми помагаша да преглъщам ежедневните си проблеми и да се надявам, че все някой ден всичко ще се оправи. Нямах нищо конкретно предвид, просто вярвах в добрия си шанс и във времето, което ми предстоеше.

През този ден ми се случиха две неприятности, които ме разстроиха и принудиха да потърся утеха при старата ябълка. Заради нежеланието ми да се женя, още от сутринта се скарах с нашите и отидох по-рано на работа. Докато бърках в джоба си за ключовете от хранилището, отвътре дочух смях и като в евтина комедия се заслушах до вратата. Не бях го правил никога, но вътре говореха за мен и то неприятни неща. При това излизаха от устата на най-добрия ми приятел. С Васко бяхме съседни, заедно учехме от деца, заедно изкарахме казармата, пак заедно държахме изпити в учителския институт, макар и по различни специалности, а накрая успяхме да се наредим и в едно училище заедно. Той не разполагаше с хранилище, затова му бях дал ключ от моето, да го ползва когато му се наложи. В момента той много усърдно обясняваше недостатъците ми на Дида – една симпатична млада колежка, която ме заглеждаше напоследък – Вики е абсолютен перко! – звучеше убедително гласът му – Никой в тоя град не го познава по-добре от мен! Щом ти казвам, че не става, значи съм сигурен в това!

– И какво толкова му има? Да не е обратен случайно?

– Не е педи, но е по-лошо! Той е луд бе, Дидке! Луд за връзване! Ако взема да ти разказвам какви щуротии е правил като малък, а и сега продължава да ги върши, ще ти настръхне косата! Казвам ти, стой подалеч от него!

– А ти как го траеш? Нали уж сте приятели?

– Ех, приятели! Той ми е наказанието на мене! Толкова отдавна сме все заедно, че го чувствавам като част от себе си! Онази – по-лошата част. Абе, нещо като голяма брадавица на носа! Знаеш, че те грози, но не я режеш, защото е част от тебе! Това е!

– Все пак не изглежда на луд! – настоя колежката – Че е особняк съм съгласна, но той и така ми харесва!

– Добре! – впрегна се приятелят ми – Ти си красиво момиче и всеки нормален мъж като мене, би се радвал да бъде с теб! Хайде да се обзаложим...

По коридора се чува стъпки и аз се дръпнах от вратата. Направих се, че излизам от хранилището, кимнах на прислужничката, повлякла мокрия парцал в края на коридора и излязох от училище. Тръгнах по улиците без посока и се чудех, с какво съм заслужил лошото отношение на приятеля ми към мен. Освен маниакалната му похотливост, друго обяснение не намирах. От две седмици насам, той ми надуваше главата, колко секси била Дида и как той щял да я изчука. Заради тия му мераци, преди година го заряза жена му и сега Васко се представяше за ерген като мен. Двете му хубави деца, разбира се не влизаха в сметката, защото живееха при жена му. В това всъщност бе разликата ни, до миналата година. Той се ожени като завършвахме института, но това не му пречеше, да продължи да търчи като, козел, след всяка срещната жена. Съпругата му бе търпелив човек и го трая повече от достатъчно, Васко я взе съвсем за глупачка и тя се принуди накрая да се разведе с него. Тава не му подейства особено, дори в известен смисъл му развърза ръцете. Сега бе навъртял няколко жени едновременно, мамеше ги по някакъв начин и с всяка от тях намираше време да се види и разбира се да прави най-страшния секс под слънцето. Като всеки коцкар и той бе невероятен самохвалко, особено за оная работа.

Без да разбира, бях стигнал до моето място. Седнах на ябълката и се замислих. Трябваше да се махна от тук! На никого не бях нужен, освен на родителите си и то заради внучетата, които можех да им създам евен-туално. Това никак не ми харесваше!

Вятърът изведнъж просвири през сухата миналогодишна трева и ме накара да си вдигна яката. Ранната пролет лъжеше с игривото, закачливо слънце, което се подаваше за момент, сипеше щедро топлина, а в следващия миг се скриваше зад облаците и тънкия леден дъх на зимата, властно покриваше всичко. Снегът отдавна се бе разтопил но нейде из навлечените все още със зимни дрехи хора, се таеше страхът от студа,

по-страшен от самия студ. Погледнах си часовника. Време беше да вървя на работа. По програма имах първите три часа след обяд, а след това бях свободен. Можех да се прибера в къщи и да си стегна багажа. Утре щях да реша, накъде да вървя.

В училищният двор влязох, точно като биеше звънецът. Машинално поздравявах учениците, а на вратата забелязах, че стои Дида. Хубава беше колежката, но не ме вълнуваше. Кимнах ѝ мълчаливо като се разминавахме, а тя ме дръпна за ръката и запита:

– Какво ще правиш след третия час Виктор?

В друг случай щях да и кажа, че съм зает, защото не обичах празни разговори и евтини свалки с колежки. Сетих се обаче, за облога в хранилището, между нея и приятеля ми макар да не знаех точно за какво е, отвърнах уж безразлично. – Нямам представа! Все ще измисля нещо! Очите и леко се разтвориха и тя отметна дългата си коса назад. С любопитна усмивка ми предложи:

– Какво ще кажеш, ако отидем в някое барче, за по едно кафе? Просто така ще постоим, ще поговорим?

– Добре! – не можех да се позная аз. – Както кажеш!

– Да не ти бъркам работата нещо? – за всеки случай се застрахова тя.

– Нищо не ми бъркаш, но няма да ти хареса! Аз съм скучен човек и не знам, как да забавлявам гаджета като теб! – Ще видим! Засмя се Дида – Чакам те след третия час, да знаеш!

– О, кей – оставих я и си тръгнах към кабинета. Последният звънец удари и започнах урока. Някъде към края на часа, в стаята влезе Васко и ентузиазирано ми предложи, да ходим в една автокъща. Продавали много изгодно едно „Рено-5“ и трябвало да го видя, докато не са го купили. Колата била точно каквата съм търсел. Той отдавна знаеше за желанието ми, да си купя кола, а аз вече бях наясно, какъв им е облогът с колежката.

– Мерси? – отклоних предложението. – Вече не ме вълнуват трошките по автобитаците! Снощи се разбрахме с нашите, за една нова „Лада“ от магазина!

– Тъй ли? – оцъкли се изненадан той – Че нали нямаха пари?

– Те и сега си нямат – лъжех нагло аз. – Но ще продадат оная къща на село и работата ще стане!

– Bravo бе! – фалшивият възторг просто преливаше от него. – Тогава да вървим да се почерпим за случая! Чакам те да изкараш часовете и тръгваме нали?

– Няма да стане! – отрязах го спокойно. – После съм зает! Той ме изгледа подозрително:

– Какво ще правиш?

Свих мълчаливо рамене и се обърнах към учениците. Васко измърмори нещо, но аз не му обърнах внимание и той бе принуден да напусне стаята. През междучасието пак ми досажда, но без особен ефект. Виждах как се ядосва копелето и се чудех, как не съм се сетил до сега, че не аз, а той прилича на брадавица. Космата, черна и нахална брадавица с претенции, на име Васко.

– Я се разкарай! – не издържах накрая – Виждаш, че не съм на кеф, затова ме остави! Или искаш да ти светна някой по човката?

– Добре, де! – отдръпна се той – Щом повече държиш на едно курве, отколкото на стария си авер, върви при него! Но да знаеш, че ми дължиш една бутилка „Балантайнс“! Бате Васко ти уреди работата, момченце!

Мълчаливо пристъпих към него. Знаехме се отдавна и той разбра какво ще последва. Припряно се отдалечи и така най-после ме остави на мира. Изкарах останалите два часа и слязох при входа на школото. Дида вече ме чакаше, доволна от успеха си над мен, или по-скоро от спечеленото уиски. Влязохме в първото барче по пътя. Поръчахме си кафе и тя каза:

– Ще ти призная нещо, но искам преди това да ми отговориш, защо се съгласи да излезем заедно?

Погледнах я. Имаше правилно, дълго лице, изящен като на римлянка нос и малко голяма, но красива уста. Всичко това се забелязваше, едва след като човек успееше да изплува от зелените вирове на очите и. С дългата си черна коса, притежаваше чара на индианка, но магията и не ме хващаше. Въпреки това, се наведох над масата и я целунах дълго и страстно. Заведението нещо утихна, но то си беше съвсем в реда на нещата. В голямо село като нашия град, всеки ден не се случваха такива работи. Оставих я и си седнах на мястото. Тя въздъхна като дете, от сладоледа на което е останала само клечката. Сега вече можех да и кажа.

– Чух за глупавия ви бас с Васко! Стана случайно! Тя докосна устните си:

– И това ли стана случайно?

– Не, разбира се! Целунах те съвсем преднамерено, но не вярвам да ми се сърдиш за това!

– Защо го направи все пак?

– За да те убедя, че съм перко!

Дида се засмя. Глътна малко от кафето и закачливо ме изгледа:

– Харесвам перковците!

– Аз съм по-друг тип!

– Харесвам твоя тип!

Май не ми оставаха много изходи. Трябваше да се разкарам, докато все още можех. Оставих една банкнота за кафето и станях:

– Време е да си вървя!

– Ти май се уплаши?

– Позна! – веднага се съгласих.

– Имам да ти казвам още нещо!

– Казвай и да бягам!

– Васко не ти е никакъв приятел! Днес като си отвори мръсната уста и такива ми ги надрънка за тебе...!

– А ти приятелка ли си ми?

– Да! – гласеше скромният ѝ отговор.

– Тогава защо не му запуши лайнометката? Тя облещи очи и прихна да се смее. Изправи се и ме дръпна да излизаме навън.

– Ама, че си прасе! – започна уж да ми се кара – Говориш като затворник, а си учител! Засрами се!

– Няма да се засрамя! И не съм никакъв учител! Затворник съм! Затворен съм в тоя тъп град, но утре ще избягам! От утре край на това!

– И къде ще ходиш?

– На майната си!

Замълчахме. Улиците започнаха да се изпълват с излизачи от работа хора. Все повече автомобили насищаха въздуха с изгорелите си газове и противно, ръмжаха. Не обичах това пиково време. Имах чувството, че се губя в тая какафония. Сбогувах се с Дида и си тръгнах. Не бях изминал и сто крачки обаче, когато тя ме настигна и спря. Запита ме сериозно:

– Наистина ли ще ходиш някъде?

– Да, но това си е моя работа!

– Ще ме вземеш ли с теб?

– Не! Тя прехапа устните си. Тръсна глава и заяви:

– Добре! Ти може да си луд, но аз съм още по-луда! Искам да знаеш, че ако изобщо заминеш, аз ще стоя тук и ще те чакам, а ти рано или късно ще се върнеш! Разбра ли?

Тоя път я целунах без да искам. Стана някак неусетно и единственото, което разбрах беше, че не съм защитен от магията и. После се разделихме и аз се прибрах у дома.

На другия ден обясних на нашите, че отивам при някакво старо гадже в София. Пуснах си три месеца неплатен отпуск в училище и излязох в края на града. Застанах на шосето и зачаках някои да ме вземе на стоп. Само че или нямах късмет, или шофьорите през тоя ден бяха наложили ембарго на стопаджиите. Стоях до обяд, накрая се ядосах и се върнах обратно в града. Никога не се отказвах от решенията си, затова потърсих спасение на гарата. На линиите имаше две товарни композиции, поне една от които щеше да тръгне след известно време. Качих се в един празен вагон и зачаках. Тук поне ми провървя. След няколко минути пристигна пътнически влак и веднага след това вагонът под мен се люшна и бавно потегли. Като набра скорост, се опитах да се настаня поудобно, но това бе невъзможно при силното клатушкане, лашкане и оглушително дрънчене край мен. Пред очите ми прелитаха покрайнините на града и чудно, но вече не ми се виждаха тъпи и досадни. С тръгването си. Като че ли бях простил всички грехове на града и сега ме вълнуваше единствено тръпката на неизвестното пред мен. Гледах пустата равнина, малките стада, овце тук-там, самотните дървета в далечината и усещах, че оставям част от себе си сред тях, но не съжалявах. Знаех, че винаги мога да се върна, че дори имаше кой да ме посрещне, но знаех също, колко непознати реки, планини, градове и хора ме очакваха за напред. Не се чувствах беглец, макар вагонът непрекъснато да трополеше гадните си въпроси: – Защо бягаш? Защото всичко ти е познато ли?

– Ти така може да поискаш да избягаш и от себе си?

– Там също ще ти омръзне и тогава къде ще отидеш?

– Твоят град е в теб, в теб, в теб, в теб, а ако не искаш да го признаеш, значи наистина си луд, луд, луд, луд...

– Майната ти! – изкрещях му аз – Може да съм луд, но така усещам, че живея! Бягам, защото имам кураж да го направя! Хайде ти избягай от композицията, тъп вагон такъв!

Вагонът не отговори, както не говореше и преди това. Ниско над равнината плавно размахваха криле няколко щъркела и търсеха място за кацане. Бяха първите щъркели, които виждах през тази година и трябваше да си пожелаая нещо хубаво. Затворих очи...

КРАЙ

© 1997 Красимир Бачков

Сканиране, разпознаване и редакция: Алекс Болдин, 2007

Публикация:

СИНИЯТ КОН, разкази, българска, първо издание

Красимир Бачков – автор, Елка Няголова – редактор, Станислав Филипов – художник

Рекламна къща „Пастел“ – предпечат. Печатница „Н. Здравков“. Издателство

„Звезди“.

ISBN: 954-9514-02-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3115>]